

Finally Love...

기연의 사랑

อยากให้เธอ
ไม่ใช่เธอ

เขียน : Cha, Hong Joo

แปล : อัครภรภัค

Finally Love...

기연의 사랑

อยากให้เธอ
ไม่ใช่เธอ

เขียน : Cha, Hong Joo

แปล : อักษรภักดิ์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษต่าง...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ร้านรวมย์ทุกจังหวัดจังหวัง

Finally Love...อยากให้เธอไม่ใช่เธอ

โดย Cha, Hong Joo

ราคา 305 บาท

ลำดับที่ 461

ISBN 978-616-00-4321-7

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2564

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

Title: <기어이 사랑> (Finally Love)

Author: 차홍주 (Cha, Hong Joo)

Illustrator : DELTA

Thai Translation 2021 Satapornbooks Co., Ltd

Published by Satapornbooks Co., Ltd under exclusive license granted by Taerangbooks

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุดบัณฑิต สุชาดา ใจสุข
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรีณย์รัชต์ เชียงไกรเวช
บรรณาธิการเล่ม : สุชาดา ใจสุข พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา
ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์
พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (1991) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

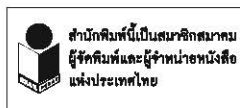
โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน
พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำสำนักพิมพ์

Finally Love...อยากให้เธอไม่ใช่เธอ เป็นนิยายเกาหลิ เรื่องแรกของ Sugar Beat ซึ่งสำนักพิมพ์ไม่ผิดหวังเลยที่ข้อลิขสิทธ์์นิยายเรื่องนี้มาแปลและตีพิมพ์ ด้วยพล็อตที่มีความซับซ้อนน่าติดตาม พลิกไปพลิกมาจนถูกตัวละครหลอกไปหลายครั้ง และความน่ารักของพระนางที่ทำให้เอาต่อมพิษกระจาย เซินจนตัวม้วนไปหลายตลบ

แน่นอนว่าเมื่อเรามีความสุขจากการอ่านย่อมต้องแบ่งปันความสุขที่ได้รับจากนิยายเรื่องนี้ไปให้คุณผู้อ่านเช่นเคย และบัดนี้ *Finally Love...อยากให้เธอไม่ใช่เธอ* ก็พร้อมจะมอบความสุขแก่ทุกท่านแล้ว

ขอบคุณที่รักกันเสมอมา
สำนักพิมพ์ Sugar Beat

1

เมื่อศัตรูต้องมาดูตัว

ชอยของลิมตาขึ้นมา ภาพของเธอในกระจกที่ปรากฏอยู่ตรงหน้านั้นดูแปลกตาเหลือเกิน แท้จริงแล้วเธอคือชเวชอยอง แต่ตัวตนที่สะท้อนอยู่ในกระจกบานนั้นกลับกลายเป็นคิมแฮฮี

“ทำได้ดีมากค่ะ” เจ้าของร้านกระซิบอย่างอ่อนโยนพลางสังเกตเห็นหน้าของชอยองไปด้วย เธอกำมือแล้วถูนิ้วกับฝ่ามือไปมาอย่างเป็นกังวลเมื่อเห็นชอยองเอาแต่มองกระจกโดยไม่พูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว เธอทำผมและแต่งหน้าตามในรูปทุกอย่าง แต่ก็ยังอดกังวลไม่ได้ว่าเธอจะถูกจับผิดว่ามีตรงไหนที่ไม่เหมือนในรูปหรือไม่

“ขอบคุณค่ะ”

เสียงของชอยองฟังดูแหบและเบาลงเล็กน้อย เพราะเธอเพิ่งจะเปิดปากพูดเป็นครั้งแรกหลังจากผ่านมาประมาณสองชั่วโมง เจ้าของร้านยังคงฝ่าสังเกตสีหน้าชอยองเพื่อดูว่าเสียงเบาบางของชอยองนั้นมาจากใจจริงของเธอหรือไม่

“ก็ดีค่ะ ถูกใจดี”

ชอยองเปลี่ยนท่าทางให้ดูเย็นชาสอดคล้องกับรูปลักษณ์ภายนอกอันหยิ่งยโสของเธอ

เมื่อเห็นว่าการियाและภาพลักษณ์ของเธอเป็นไปในทางเดียวกัน

เจ้าของร้านก็วางใจ

“คุณหนู ไม่ทราบว่าจะเสร็จหรือยังครับ” อีฮยอนที่รออยู่ด้านนอกเดินเข้ามา

“ค่ะ”

ชอยของลุกขึ้นจากที่นั่ง เพียงแค่ชุดเดรสและรองเท้าที่แฮฮีเคยสวมใส่ดูจะไม่เพียงพอ จึงนำรูปถ่ายของแฮฮีมาให้เจ้าของร้านดูเพื่อให้ได้ทรงผมและการแต่งหน้าที่ดูเหมือนแฮฮีที่สุด และแม้ว่าตัวตนของเธอจะยังเป็นชเวชอยของคนเดิม แต่รูปลักษณ์ภายนอกนั้นก็กลับไม่ได้ต่างจากคิมแฮฮีเลยแม้สักนิดเดียว

ชอยของเดินมาตามทางที่อีฮยอนบอก ก่อนจะออกจากร้านแล้วขึ้นรถส่วนตัวที่จอดรออยู่ ภายในรถที่กำลังจะมุ่งหน้าสู่จุดหมายปลายทางนั้นเงียบแสนเงียบ เบาะที่นั่งก็ออกจะนั่งสบาย แต่ชอยของกลับไม่ได้รู้สึกแบบนั้นเลย เธอกำลังอึดอัดใจเสียมากกว่า

นี่ก็เดือนกว่าแล้วที่ชเวชอยต้องกลายมาเป็นคิมแฮฮี แต่เธอก็ยังปรับตัวไม่ได้เลย ไมสิ บางทีวันที่เธอปรับตัวได้อาจไม่มีวันมาถึงด้วยซ้ำไป

“คุณหนู ลองอ่านนี่ดูสิครับ” ทันที่ที่รถออกมาจากลานจอดและพุ่งทะยานสู่ท้องถนน อีฮยอนที่นั่งอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับก็หันมายื่นเอกสารให้เธอ

ชอยของค่อยๆ ยื่นมือออกไปรับมา โดยที่เธอต้องกลั่นกลืนคำว่า ‘ค่ะ’ ที่มีก็จะออกมาตามนิสัยเดิมลงไปก่อนที่มันจะได้ออกมา

“คุณชเวชอยของ ส่วนใหญ่แล้วคุณหนูแฮฮีจะไม่พูดคำสุภาพมีหางเสียงกับใครทั้งสิ้น ถ้าไม่ใช่ท่านประธานใหญ่ ท่านประธาน และคุณหญิงนะครับ เพราะฉะนั้นช่วยระวังตรงจุดนี้ด้วยนะครับ”

อีฮยอนมักจะคอยตักเตือนเธอเป็นคนแรกเสมอ หลังจากที่เขาได้แนะนำตัวว่าตนคือเลขาฯ ส่วนตัวของเธอ เขามอบเธอว่าเมื่อถึงเวลา

จะง่ายก็ต้องง่าย และคงยากเมื่อต้องยาก แม้จะรู้ดี แต่จะให้เธอทำตามก็ไม่ใช้เรื่องง่ายอยู่ดี เมื่อการมารับบทเป็นคิมแฮฮีที่เธอเคยคิดว่าแค่วันเดียวหรืออย่างมากที่สุดสามวันกลับเริ่มยาวนานมากขึ้นเรื่อยๆ แบบนี้

ชอยองแอบถอนหายใจออกมาเบาๆ พลางเปิดเอกสารออกอ่าน 『ยุทธวิถีกอน (30 ปี)』

ลูกชายคนโตของชั้นของกรุป

ปัจจุบันเป็นกรรมการผู้จัดการฝ่ายวางแผนและออกแบบบริษัทก่อสร้างชั้นของ

จบการศึกษาจากคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยยอนฮอ』

สายตาชอยองหยุดลงตรงคำว่ามหาวิทยาลัยยอนฮอ เธอยังจำมหาวิทยาลัยที่คุ้นเคยแห่งนี้ได้ดี เพราะความจริงแล้วครั้งหนึ่งเธอเองก็เคยเรียนอยู่ที่นั่นเช่นกัน

ชอยองละสายตาจากเอกสารแล้วเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง อดคิดเดือนพฤศจิกายนข้างมีดมนเสียเหลือเกิน เรื่องราวเมื่อครั้งอดีตที่ฝังลึกอยู่ในความทรงจำล้นผ่านเข้ามาในสมองของเธออย่างรวดเร็วราวกับรถที่พุ่งทะยานขับฝ่าความมืดมิดอยู่ไม่มีผิด

สถานศึกษาแห่งเก่าที่เธอเคยคิดว่าคำแนะนำของแฮฮีที่บอกให้เธอหยุดเรียนเป็นเรื่องไร้สาระ แต่สุดท้ายเธอก็ต้องหยุดเรียนไปอย่างไม่มีทางเลือก สถานที่ที่ทำให้เธอได้รู้จักกับแฮฮี

‘คุณช่วยมาเป็นคุณหนูแฮฮีแค่วันเดียวก็พอแล้วละครับ’

คำแนะนำของฮียอนคือการล่อหลอกที่ตัวเธอเองไม่อาจปฏิเสธได้เลย เพราะเธอก็อยากจะได้ลองใช้ชีวิตแบบแฮฮีที่มักจะมั่นใจในตัวเองอยู่เสมอเช่นกัน แต่แล้วจากไม่กี่ชั่วโมงกลับกลายเป็นวัน และแปรเปลี่ยนเนิ่นนานเป็นเดือนราวกับต้องมนตร์วิเศษ

ในวันหนึ่งเธอต้องตีกับตัวเองเหมือนกำลังเล่นซกเยอที่น้ำ

หวาดเสียวอยู่หลายสิบรอบ เป็นการตบตีระหว่างเธอคนที่หลอกตัวเอง ว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่ไม่ได้ต่างอะไรกับการทำงานพิเศษ กับตัวเธออีกคนที่บอกว่าเป็นคือการกระทำที่บ้าบอสิ้นดี แต่แน่นอนว่ามันย่อมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เพราะมาจนถึงตอนนี้เธอหันหลังกลับหรือถอยหลังไปไม่ได้อีกแล้ว

ชอยองเลื่อนสายตาลงไปมองเอกสารอีกครั้ง ก่อนที่เธอจะพุ่งเข้ามาไปกว่านี้ เธอมองย้อนไปด้านบนประวัติที่เพิ่งได้อ่านไปเมื่อสักครู่นี้

ยูนิฮวีโกอน

เธอหยุดสายตาเอาไว้ที่ชื่อของเขา ชื่อที่เคยติดหูเธอครั้งหนึ่งในช่วงที่ชีวิตเธอถูกงานพิเศษตามจองเวรของกรรม และต้องดิ้นรนตะเกียกตะกายเพื่อหาเงินมาเป็นทุนการศึกษา

เขาที่บอกว่าตนมีทั้งรูปทรัพย์และสติปัญญาราวกับไม่พอใจที่ตนเกิดมาบนกองเงินกองทอง และในขณะเดียวกันเมื่อเธอได้มองเขาก็อดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่าโลกใบนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ทำให้เธอคิดถึงคำพูดของเพื่อนชายร่วมรุ่นที่เคยพูดเอาไว้ว่า นี่คือการปลอมใจที่ไม่เคยมอบความกรุณาให้เรานั่นเอง

ส่วนใหญ่แล้วเขามักจะอยู่เงียบๆ แต่ว่ากันว่าไม่ได้ยินเสียงเขายังจะดีเสียกว่า แค่นายา 'ไซเรน'¹ ที่ถูกตั้งให้เขานั้นก็ชัดพอแล้ว เพราะทั้งน้ำเสียงและคำพูดของเขานั้นมีพลังอำนาจทำให้คนที่ได้ฟังคล้อยตามได้อย่างง่ายดาย ซึ่งในความเป็นจริงนั้นเขาเองก็มีผู้ติดตามอยู่มากมาย ทั้งพื้นเพ หน้าตา รวมถึงเสน่ห์ที่ยิ่งเสริมให้เขากลายเป็นดาวประจำมหาวิทยาลัยไปแล้ว

¹ ปีศาจตามตำนานเทพปกรณัมกรีก รูปลักษณะคล้ายนางเงือก คอยหลอกล่อมนุษย์ให้หลงใหลด้วยเสียงร้องเพลงอันไพเราะจนถึงแก่ความตาย

ใครจะไปคิดว่าเธอกำลังจะได้มาคู่ตัวกับเขากัน

ชอยของเงยหน้าขึ้นพร้อมกับถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

เสียงถอนหายใจของชอยยังคงดังไป อีซยอนที่นั่งอยู่ข้างคนขับ
ถึงได้เห็นมามองสีหน้าของเธอ

ชอยของพยักหน้ากลับไปน้อยๆ และทำเป็นนิ่งเฉย

“ฉันน่าจะเจียมตัวแล้วถอยออกมาตั้งแต่ได้ยินชื่อสถานที่นี้ครับ
แล้วแห้ว”

ชอยของนึกเสียดายขึ้นมา แม้เธอจะเคยไปดูตุ๊กถึงสองครั้งแล้ว
แต่ก็ใช้ว่าจะเลือกได้ง่ายๆ เธอเองก็ต้องคิดถึงอนาคตเอาไว้ด้วย เมื่อ
แฮฮีตัวจริงกลับมา เธอไม่ควรต้องมานั่งบ่นว่า “ผู้ชายแบบนี้เนี่ยจะ
มาเป็นสามีฉัน”

“ฉันจะลองเลือกดู ไม่ให้เธอต้องมาบ่นจุกจิกแบบนั้นก็แล้วกัน
เพราะฉันก็รีบกลับมาได้แล้วนะคิมแฮฮี”

ชอยของหลับตาลงเพื่อหลีกเลี่ยงจากความเป็นจริง แม้ว่าหลับตา
แล้วจะไม่ทำให้อะไรดีขึ้น แต่อย่างน้อยเธอก็สบายใจขึ้นมากทีเดียว

เธอลืมตาขึ้นอีกครั้งเมื่อรู้สึกว่ารถเริ่มแล่นดังลง ตอนนั้นเธอมาอยู่
ในลานจอดรถใต้ดินเรียบร้อยแล้ว

“ถ้าคุณหนูเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว จะลงจากรถเลยหรือเปล่า
ครับ”

ชอยของหยิบตั๊กแบ้งออกมาจากกระเป๋าเพื่อส่องดูหน้าตัวเอง
อีกครั้ง เพราะคนที่รู้จักร่างกายของแฮฮีดีที่สุดกำลังมีปัญหา พวกเขา
เลยต้องหาดีไซเนอร์คนใหม่มาแทนร้านที่แฮฮีเคยใช้บริการเป็นประจำ
เพื่อแต่งหน้าทำผม เธอยังไม่คุ้นเคยกับฝีมือของผู้เชี่ยวชาญนัก แต่
โชคดีที่การแต่งหน้าทำผมไม่ได้เสียหายอะไร

ชอยของจับเดรสและเส้นสูงของเธอดูอีกครั้งเพราะยังรู้สึกแปลก

กับมันอยู่ แล้วจึงพยักหน้าเล็กน้อยเพื่อบอกว่าเธอพร้อมแล้ว

อึฮยอนลงจากรถเพื่อไปเปิดประตูหลังให้เธอ ซอยของค่อยๆ ขยับตัวช้าๆ ให้ดูสง่างามตามที่ได้เรียนรู้มาจากอึฮยอน

“ทางนี้ครับคุณหนู” อึฮยอนพาซอยของไปยังลิฟต์สำหรับพนักงานราวกับได้มีการพูดคุยเตรียมการกันมาก่อนหน้านี้แล้ว

พอได้มายืนอยู่หน้าลิฟต์แบบนี้พลอยทำให้เธอรู้สึกสมจริงขึ้นมา เธอไม่เคยรู้สึกตื่นเต้นกับการดูตัวครั้งก่อนๆ เลย แต่ในครั้งนี่เธอกลับพะวักพะวนกระสับกระส่ายจนขนลุกไปทั้งตัวอย่างน่าประหลาด ภาพของเธอที่ยืนตัวแข็งทื่อสะท้อนออกมาจากประตูลิฟต์

“ถ้าเสร็จแล้วก็ลงลิฟต์มาได้เลยนะครับ”

“คุณไม่ได้ไปด้วยกันหรือคะ” ซอยของมองอึฮยอนอย่างไม่สบายใจ ซอยของอาจจะเป็นคิมแฮฮีผู้หยิ่งโหดต่อหน้าคนอื่น แต่เมื่ออยู่กับอึฮยอนสองคน เธอจะพูดคุยโต้ตอบกับเขาด้วยความสะดวกใจ

“ผมจะคอยคุณอยู่ในรถครับ แต่ถ้ามีปัญหาอะไรติดต่อผมมาได้ตลอดนะครับ”

ลิฟต์ที่เปิดอยู่รอเพียงให้ซอยของขึ้นไปเท่านั้น ซอยของก้าวเข้าลิฟต์ไปด้วยความลำบากใจ

อึฮยอนเฝ้ามองเธอถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่และกำลังปรับสีหน้าให้นิ่งเฉยโดยไม่พูดอะไร

เพียงอดีตใจเดียวลิฟต์ก็จอดพร้อมกับที่ประตูเปิดออก บรรยากาศรอบข้างเงิบเงียบราวกับทุกคนเลิกงานกลับบ้านกันไปจนหมดแล้ว ซอยองคิดถึงแฮฮีที่ไม่เคยเกรงกลัวใครก่อนจะเดินออกไปอย่างมั่นใจ พนักงานที่นั่งประจำอยู่ที่โต๊ะเลขานุการก็ขึ้นมาต้อนรับเธอ แต่ก่อนที่เลขานุการจะทันได้ถามอะไร ซอยองก็ชิงพูดออกไปเสียก่อน

“ฉันคิมแฮฮีค่ะ”

“เชิญทางนี้ครับ”

เลขาฯ ก็มหัวลงเล็กน้อยก่อนจะนำทางชอยองไปยังห้องกรรมการ
ผู้จัดการ เขาเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป และหลีกเลี่ยงให้ชอยอง

“ผู้จัดการครับ คุณคิมแชนีมาแล้วครับ”

“ครับ เสร็จแล้วคุณกลับบ้านเถอะครับ”

วินาทีที่ชอยองได้ยินเสียงของชายหนุ่ม เธอก็ได้รู้ว่าฉายาไซเรน
ของเขานั้นไม่ได้เกินจริงเลย เขาพูดออกมาเพียงไม่กี่คำ แต่เธอกลับ
อยากฟังอีก แม้เสียงของเขาจะนุ่มนวล แต่กลับมีพลังและเร้าที่นำค้นหา

หลังจากคุณเลขาฯ ปิดประตูจากไป ทั้งห้องก็ตกอยู่ในความ
เงียบ ชายหนุ่มไม่ยอมพูดอะไรออกมาเลย ชอยองจึงทำได้เพียงยืนอยู่
ที่เดิม ไม่ได้ขยับไปไหน

ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะเงยหน้ามามองเธอ เขามองเพียงหน้าจอ
กับเอกสารตรงหน้าเท่านั้น ชอยองดูเวลาบนหน้าจอตลอดทั้งคืนให้มันใจ
อีกครั้ง เวลาที่นั่นคือสามทุ่มตรง เธอหย่อนโทรศัพท์ลงกระเป๋าทาม
เดิมแล้วเงยหน้าขึ้น

“อะแยม” เธอกระแอมออกมาเป็นสัญญาณให้เขารับรู้การมีอยู่
ของตน

มือที่รัดอยู่บนคีย์บอร์ดจนทำให้เธอดูเหมือนมนุษย์ล่องหนหยุด
ลง ชอยองตัวแข็งทื่อทันทีที่เห็นแบบนี้ เพราะเธอคิดว่าดวงตาของ
เขาต้องมองมาที่เธอเป็นแน่

แต่ความจริงกลับไม่เป็นไปตามที่ชอยองคิด ชายหนุ่มเพียง
สะบัดข้อมือขึ้นมาดูนาฬิกาเท่านั้น ชอยองใจหายใจคิดว่าจันต้องแค้น
หัวเราะออกมา

“นัดกันไว้สามทุ่ม ก็ไม่สายนี่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็เลิกพูดสุภาพได้แล้วสิคะ” คำพูดถูกกลืนกลับ
เข้าไปเงียบๆ เพราะไม่อาจพูดได้อย่างใจคิด

ตอนนั้นเองชายหนุ่มก็หันหน้ามาทางชอยอง ใบหน้าที่แสดงให้เห็น

เห็นอย่างชัดเจนว่าโลกใบนี้ไม่เคยมีความยุติธรรมนั้นไม่ได้ดูมีอายุมากนัก ทั้งหู ตา จมูก ปาก ทุกอย่างดูชัดเจนสมส่วนเพียงพอจะเป็นที่สะดุดตา ใบหน้าหล่อเหลาสามผ่านทำให้เอาชนะใจใครหลายคนได้อย่างง่ายดาย

แต่ยิวก็อดไม่ได้จะอยากจะชนะใจของเลย์ลิกนิต สีหน้าของเขาเย็นชาชัดกับใบหน้าคมคาย และสายตาที่พุ่งตรงมาหาชอยองก็เยือกเย็นและคมกริบยิ่งกว่าสีหน้าเขาเสียอีก

“มาจริงๆ ด้วยสินะ”

แม้จะเป็นคำพูดง่ายๆ แต่กลับแฝงความหยิ่งยโสที่ปิดแหวแตกดันเอาไว้มิด ‘มาจริงๆ ด้วยสินะ’ นี่แหละคำพูดแรกหลังจากเจอกัน ความอับอายแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่างกายของชอยอง

คำพูดแบบนี้มันคืออะไรกัน เธอควรปฏิเสธไปตั้งแต่เขาบอกให้เธอมาดูตัวกันที่ห้องทำงานของตัวเองแล้วแท้ๆ แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงกำหมัดแน่นอย่างคับอกคับใจว่า เธอไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะตอบปฏิเสธด้วยซ้ำไป

“งั้นทำไมคุณถึงยังอยู่ล่ะคะ ไม่ใช่ว่ารอดอันอยู่หรือไง” เธอถลึงตามองยิวก็อน

เขาถึงกับหน้าตึงขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อถูกเถียงกลับ

ชอยองไม่ยอมแพ้ เธอนึกไม่พอใจท่าทางไม่สບอารมณ์ของเธอที่มีให้กันตั้งแต่แรกเจอ เขาคิดว่าเธอมาอยู่ตรงนี้เพราะชอบเขาหรืออย่างไร

“ตกลงจะให้ฉันนั่งตรงไหนคะ” ชอยองมองยิวก็อนที่กำลังจ้องเธอเหม็งไม่วางตาแล้วถามออกไป แต่ดูจากสีหน้าแล้วเธอดังจะไม่ได้อ่านคำตอบ ถ้าอย่างนั้นเธอจะหาที่นั่งเองเลยก็แล้วกัน

ชอยองหันมองรอบห้องเพื่อหาที่นั่ง ขนาดห้องทำงานยังบ่งบอกถึงนิสัยของเขาเลย การตกแต่งภายในด้วยสไตล์โมเดิร์นหรูหราทำเป็น

เหลียมมุ่มให้ความรู้สึกสุขุมเย็นชา แทนที่จะตกแต่งเป็นวงกลม ช่างเป็นการตัดกำลังใจของฝ่ายตรงข้ามที่เหมาะสมยิ่งอะไรอย่างนี้

ชอยของเยื้องย่างไปยังโศฟาที่วางต่อกันเป็นแถวอยู่หน้าโต๊ะทำงานอย่างใจเย็น ในบรรดาโศฟาสำหรับหนึ่งคนนั่งที่วางไว้ติดกันสามตัวนั้น เธอเลือกนั่งโศฟาตัวที่อยู่ไกลจากโต๊ะของฮวีกอนที่สุด เพราะสัญชาตญาณบอกเธอว่าควรอยู่ห่างจากชายคนนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“คิมแฮฮี” ฮวีกอนเรียกชื่อของแฮฮีออกมาอย่างเป็นทางการ

ชอยของที่กำลังจะหย่อนตัวลงนั่งบนโศฟาซังกันที่ที่ได้ยิน ไม่มีทางที่เขาจะเรียกเพียงแค่ออกชื่อของคนที่ยังเจอหน้ากันเป็นครั้งแรกได้แน่ ดูจากท่าทีคุ่นเคยและนิ่งเฉยเกินไปของเขาแล้ว แฮฮีกับฮวีกอนจะต้องรู้จักกันอย่างแน่นอน พวกเขาเรียนที่เดียวกันและคณะเดียวกันตั้งสามปี จึงเป็นไปได้สูงว่าพวกเขาอาจจะรู้จักเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันก็ได้

“ฉันล่ะสงสัยจริงๆ ว่าเธอจะหน้าด้านหน้าทหน้าไปได้ถึงไหนกัน”

น้ำเสียงเฉยชาไม่ใส่ใจแฝงแววเยาะพุงตรงมาหาชอยของ คำพูดที่เหมือนไม่คิดอะไรของฮวีกอนเป็นเสมือนหนามตำใจ เขาไม่ปิดบังความเกลียดชังที่มีต่อแฮฮีเลยแม้แต่นิดเดียว

“สองคนนี่รู้จักกันแบบไหนเนี่ย”

ชอยของนึกสงสัยว่าทั้งสองคนเป็นอะไรกัน แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ถามออกไปตรงๆ ไม่ได้ นั่นก็เพราะตอนนี้เธอคือคิมแฮฮียังไงล่ะ

ชอยของได้แต่เก็บความสงสัยเอาไว้แล้วเปลี่ยนสีหน้าให้ดูเรียบเฉย เธอพยายามทำตัวสบายๆ ด้วยการขยับตัวอย่างเชื่องช้าต่างจากความคิดที่ตีกันจนยุ่งไปหมด เธอค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งแล้วรวบรวมให้เอียงไปด้านหนึ่ง วางกระเป๋าลงบนโศฟาตัวที่วางอยู่ ก่อนจะเอ่ยปากพูดเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ถ้าสงสัย แล้วทำไมคุณไม่มานั่งกับฉันล่ะคะ”

“คุณเธอ”

ดวงตาของฮวีก่อนฉายแววดูร้าย “เธอนี้โง่งกว่าที่คิดอีกนะ”

ขอยของนักรำคาญน้ำเสียงราบเรียบของฮวีก่อนขึ้นมาแปลกๆ
จริงอยู่ที่เสียงเขาเพราะ แต่คำพูดที่พ่นออกมาแต่ละคำกลับเย็นชา
เหลือเกิน เธอหันไปมองฮวีก่อน

เขารู้ว่าขอยของกำลังมองตัวเองอยู่ แต่ก็ยังเอาแต่มองหน้าจ่อ
เฉยๆ ราวกับไม่คิดจะหันมาเผชิญหน้ากับเธอเลย

“ตอนฉันบอกให้มาเจอกันที่ออฟฟิศฉัน เธอยังไม่เข้าใจอีกหรือ
ไง” ฮวีก่อนเพิ่มพ้ำเสียงทุ้มออกมาเบาๆ ทั้งที่ยังจ้องหน้าจ่ออยู่คล้าย
กำลังพูดกับตัวเอง

ขอยของเหลือบมองใบหน้าด้านข้างของฮวีก่อนก่อนจะเปลี่ยน
เป็นมองตรงไปด้านหน้าแทน เธอไม่ยอมให้คำตอบตามที่เขาต้องการ
แต่ก็ไม่อยากดูเป็นคนไร้หัวใจมากกว่า จึงต้องยอมพูดด้วยอย่างช่วย
ไม่ได้

“เพราะคุณไม่ยอมสละเวลาให้คนอื่นอย่างฉัน แล้วก็ไม่มีใครให้
มีข่าวลือด้วย แบบนี้ใช่ไหมล่ะคะ”

ขอยของค่อยๆ พูดตามที่เธอเดาออกอย่างใจเย็น ยิ่งพูดมาก
เท่าไร เธอก็ยิ่งรู้สึกตัวเองดูโง่งงเรื่อยๆ แม้ภายนอกจะดูเหมือนไม่
เป็นอะไรก็ตาม เธอจำเป็นต้องมาทั้งที่รู้ดี และเธอก็เกลียดตัวเองเช่น
กันที่ต้องทำแบบนี้

“ยังมีอีกข้อหนึ่งนะ”

เธอรู้สึกถึงสายตาของเขาที่มองมา

“ฉันไม่ได้ขอแต่งงานกับเธอ นี่ละความจริง” หลังพูดจบ
ฮวีก่อนก็หันไปสนใจหน้าจ่ออีกครั้ง

ท่าทีของเขาทำให้ขอยของรู้สึกเหมือนโดนดูถูก แม้การที่คนรู้จัก
ของเขายืนยันว่าเธอคือเขยี่ตัวจริงจะเป็นผลลัพธ์ที่น่าพอใจ แต่เธอ

กลับไม่ชอบทั้งคำพูดและการกระทำของเขาเอาเสียเลย ซอยของหันไปมองฮวีกอนทันที

“นี่คุณเข้าใจผิดไปไกลแล้วนะคะ ใครบอกว่าฉันจะแต่งงานกับคุณล่ะคะ”

มุมปากข้างหนึ่งของชายหนุ่มที่เอาแต่ทำสีหน้าเรียบเฉยยกขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำตอบของซอยอง แต่มุมปากที่ยกขึ้นเพียงนิดก็ทำให้ใบหน้าด้านข้างของเขาดูเซ็กซี่และมีเสน่ห์ขึ้นมาได้ทันที อย่างไรก็ตาม เธอไม่น่าไปกระตุ้นความอยากเอาชนะของเขาเลย แต่ดูเหมือนมันจะหายไปเสียแล้ว

“แล้วไง”

“คะ”

“เราไม่จำเป็นต้องเสียเวลาให้กันเลยด้วยซ้ำ เธอแค่ปฏิเสธมาก็ยังได้ ไม่ใช่หรือไงล่ะ”

ฮวีกอนหันมามองซอยองเล็กน้อย สายตาเฉยชาที่ทิ่มแทงมาทำเอาทุกประสาทการรับรู้ของซอยองปั่นป่วนอย่างเป็นกังวล

“หรือว่าเธอยังไม่ยอมแพ้เรื่องฉันอีกงั้นหรือ” น้ำเสียงยิ้มเยาะที่ออกมามากพอๆ กับมุมปากที่ยกขึ้นของฮวีกอน

ซอยองตกตะลึงและงงใจเหมือนถูกคำถามที่เฉียบคมของเขาดบหน้าอย่างจัง

“นี่แฮ็ชชอบยุฮวีกอนอย่างนั้นหรือ”

ซอยองอ้าปากค้างด้วยความงุนงง เธอตอบอะไรกลับไปไม่ได้เลย เพราะเธอไม่เคยรู้เรื่องราวก่อนหน้านี้ จึงตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องเพราะกลัวว่าจะถูกจับได้

“บอกให้เขาบุญก็ได้ค่ะว่าฉันไม่ได้อยากแต่งงาน แต่เพราะอยากได้คู่ขาต่างหากล่ะคะ คู่ขาที่ทำสัญญาเพื่อกันและกัน”

แววตาของฮวีกอนดูตื้นตันมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เขาจึงตรงมาที่ซอยอง

ราวกับกำลังค้นหาเจตนาที่แท้จริงจากเธอ สายตาที่เขายืมมองขอยของ ช่างร้ายกาจ ไม่มีใครเปิดปากพูดอะไรออกมา ไม่ว่าจะเป็นฮิวีคอนที่ มองตรงมา หรือขอยของที่ต้องเป็นที่รองรับแวต่าน่ากลัวนั้น พวกเขา ต่างหยั่งเชิงกันและกันท่ามกลางความเงียบ

และเมื่อบรรยากาศโดยรอบเริ่มผูกมัดทั้งสองจนแน่นขนัด ฮิวีคอน ก็เป็นฝ่ายละสายตาไปก่อน เขากลับไปมองหน้าจอกของตัวเองโดยไม่ คิดปิดบังสีหน้ารำคาญใจเลยแม้แต่น้อย

“ฉันขอผ่านแล้วกัน” ช่างเย็นชาและเด็ดขาดเหลือเกิน ฮิวีคอน แสดงออกอย่างชัดเจนว่าเขาคิดว่ายังมีทางเลือกที่ง่ายกว่านี้อยู่

ขอยของแอบถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นท่าทีของฮิวีคอน เธอ กลัวเหลือเกินว่าตาอันคมกริบของเขาจะมองออกกว่าเธอไม่ใช่คิมเซฮี

แต่พอโล่งอก ความรู้สึกไม่ยุติธรรมก็เข้ามาแทนที่ เธอคิดว่า ตัวเองดีเลิศมาจากไหนกันถึงได้ปฏิบัติกับคนอื่นอย่างเฉยชาแบบนี้ และเธอก็ยังคงคลั่งใจว่าเกิดเรื่องอะไรกับสองคนนี้นักแน่

“เหตุผลล่ะคะ” ขอยของเสือกที่จะคลายความสงสัยของตัวเอง ดีกว่าถูกไล่ออกไปทั้งที่ยังไม่รู้เรื่องราว

แต่คำถามของเธอก็จางหายไปราวกับไปไม่ถึงจุดหมาย เขา เอาแต่ทำหูทวนลมเหมือนไม่ได้ยินที่เธอถาม มีหน้าซำยังสนใจแต่ เอกสารตรงหน้าอีกต่างหาก

อะไรกัน อีตาดำหน้าหล่อนี่ ตัวจริงของดาวประจำมหาวิทยาลัย เป็นคนขี้เหยียดแบบนี้เองสินะ สงสัยคนอื่น ๆ คงไม่รู้ว่ามีฮิวีคอนเป็นคน แบบนี้ เอ...หรือว่ารู้ แต่ก็ยังเทิดทูนบูชากันนะ แต่ก็ช่างเถอะ ไม่ว่าจะ แบบไหนมันก็ไม่ใช่งานการอะไรของเธอ เพราะเขาทำให้เธอเสียความรู้สึกด้วยการทำท่าที่แบบนั้นไปแล้วยังงี้ล่ะ

“อย่างน้อยก็บอกหน่อยสิคะว่าทำไม” ขอยของถามซ้ำอีกครั้ง อย่างชัดถ้อยชัดคำ

นิ้วที่กำลังคลึงลงบนเมาส์หยุดลงทันที ฮิวีทอนจะสาวยตาจากจอคอมพิวเตอร์และวางเอกสารในมือลง จากนั้นเขาก็หันมากอดอกแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ซ้ำๆ ท่าที่ที่ดูเมินเฉยและไม่จริงจังของเขาราวกับกำลังถามว่า เธอกล้าถามเรื่องนี้กับเขาได้อย่างไร

“เหตุผลเหรอ ฉันนะนะ ทำไมฉันต้องทำตามที่เขาบอกล่ะ”

ชอยของพูดไม่ออกเมื่อถูกถามกลับมาอย่างเจ็บแสบและเย็นชา เขาคงมีความสามารถพิเศษในการทำให้คนอื่นพูดไม่ออกสินะ เป็นพรสวรรค์ที่น่าทึ่งจริงๆ

“ฟังนะคะคุณขุนฮิวีทอน”

ชอยของเรียกฮิวีทอนออกไปโดยที่เธอเองก็ไม่ต้องพูดอะไรได้เรียกออกไปแล้วเธอก็กลับนึกไม่ออกว่าจะพูดอะไรดี แต่ไม่ว่าจะพูดอะไรก็คงมีแค่เธอเท่านั้นที่ต้องเจ็บปวด

ถ้าจะให้พูดว่าเราควรพอแค่นี้ เพราะความเห็นไม่ตรงกันเหมือนการดูตัวครั้งก่อนจะก็ลืมไปได้เลย แม้ว่าจะต้องมีนัดดูตัวครั้งใหม่เข้ามา มันก็ยิ่งดีกว่าผู้ชายที่เอาแต่พูดพล่ามให้คนอื่นอับอายจนต้องเงยบคนนี้

“ถ้าอีกฝ่ายรักษามารยาท ตัวคุณเองก็ต้องมีมารยาทกับเขาด้วยไม่ใช่เหรอคะ”

ฮิวีทอนหยุดตัวขึ้นมาวางแขนไว้บนโต๊ะ แล้วประสานมือเข้าด้วยกันทันที เขาออกแรงที่มีมือราวกับพยายามเก็บกักความรู้สึกที่กำลังจะระเบิดออกมาเอาไว้ เส้นเลือดบนหลังมือเริ่มปรากฏให้เห็นเด่นชัดอีกทั้งสาวยตาของเขาก็ยังนำกล้วมากขึ้นอีกด้วย

“มารยาทนั่นเหรอ”

ทั้งน้ำเสียงแค้นคั้นและสาวยตาเหยียดหยามถูกส่งไปหาชอยของตรงๆ บรรยากาศรอบตัวเธอพลันเย็นยะเยือก

ชอยของอดเจ็บปวดกับความเฉยชาและการแสดงออกว่าเกลียด

เธอตั้งแต่วัดจุดเท่าที่เขาส่งออกมาไม่ได้ เธอรู้ว่าไม่มีที่ไหนต้อนรับเธอ และก็รู้ว่าเธอเกิดมาบนโลกนี้เพราะความจำเป็น ทั้งยังถูกทิ้งเพราะไม่มีใครต้องการ แต่ถึงอย่างนั้นการได้รับสายตาแบบนี้แม้แต่จากคนที่เพิ่งเคยเจอหน้ากันเป็นครั้งแรกมันก็น่าขมขื่นอยู่ดี

น้ำเสียงหนักแน่นดังมาเข้าหูของเธออีกครั้ง รวากับไม่ต้องการให้เธอมีเวลาได้อยู่ในวังวนความรู้สึกแม่สักเสี้ยวเดียว

“นี่คือคำเตือน อย่าทำอะไรให้มาสะดุดตาฉันเด็ดขาด”

แววตาของเธอสั่นไหวอย่างแรง แรงโทสะที่พรั่งพรูของฮิวโกนทะลุผ่านเข้ามาทั่วทั้งร่าง จนตัวเธอเริ่มสั่นขึ้นมาเล็กน้อย

“หมายความว่ายังไง...”

“ช่วงที่หนีไปซ่อนตัวไม่ใช่แค่หน้าด้านขึ้นอย่างเดียวนะ แม้แต่การแสดงเธอก็ยังพัฒนาด้วย”

ฮิวโกนเอนตัวไปพึ่งพนักเก้าอี้และยกแขนขึ้นกอดอกตามเดิม ทั้งยังยกขาขึ้นไขว่ห้างคล้ายกำลังรอดูว่าเธอจะมีปฏิกิริยาอย่างไรอีกด้วย

เธอองไม่ได้หลบตาฮิวโกนแต่อย่างใด เธอเด็ดดาลจนแทบระเบิดเมื่อโดนเขาโจมตี โดยที่เธอเองไม่ได้รู้เหตุผลด้วยซ้ำว่าทำไม

เขาคือผู้ชายที่แหงคนได้ด้วยสีหน้าอ่อนโยน เขารู้ตัวว่าตนอยู่เหนือคนอื่น เท่านั้นไม่พอ ยังใช้ประโยชน์ตรงนั้นทำอะไรตามใจ ทั้งยังใช้ใบหน้าหล่อเหลาเป็นโล่กำบังเวลาใช้คำพูดเสียดสีคนอื่นอีกต่างหาก แค่นี้ได้มอง เธอก็ไม่ชอบหน้าแล้ว

เธอองคล้ายมือที่ประสานกันอย่างเรียบร้อยบนตักออก แล้วเปลี่ยนเป็นกำหัดแทน เธอยากรู้ว่าเธอควรพูดอะไรถึงจะทำให้ใบหน้าอวดดีนั้นบิดเบี้ยวขึ้นมาได้ แต่เขาก็ไม่ปล่อยให้เธอได้มีเวลาคิด ทั้งยังต้อนเธอจนจนมุม

“ที่เธอหนีไปอเมริกาก็เพราะกลัวคำเตือนของฉันไม่ใช่หรือไง”

ชอยองคิดตามไม่ทันทั้งเรื่องความโกรธไม่มีเหตุผล และเสียงหัวเราะเยาะที่ถูกส่งมา นี่มันเรื่องอะไรกัน เธอได้แต่นั่งแหวดตาสำนระริก เพราะไม่รู้เหตุผลอะไรเลย ความสัมพันธ์ของสองคนนี้เป็นอย่างไรกันแน่ เธอรู้สึกที่ตัวเองอาจจะตกม้าตายเพราะอดีตที่ไม่เคยรู้เอาได้ บางทีการเลือกที่จะเสียบอาจเป็นทางเลือกที่ดีกว่าที่ผู้ซู้พูดไปในสถานการณ์แบบนี้ ชอยองจึงทำเป็นเสียบราวกับเธออยากจะพูดอะไรอีกมากมาย แต่เลือกที่จะเก็บเอาไว้แทน

แต่ความจริงแล้วภายในหัวของชอยองตอนนี้กำลังตีกันจนรุ่นต่างจากสีหน้านิ่งเฉยของเธอลิบลับ เธอเริ่มคิดซ้ำหากยังอยู่ที่นั่นนานกว่านี้ เธออาจจะพูดอะไรผิดไปจนถูกจับได้ว่าเธอไม่ใช่แฮชีกก็ได้

อย่างไรเสียเธอก็ได้มาดูตัว และทั้งสองก็เห็นพ้องต้องกันแล้วว่าไม่ชอบอีกฝ่าย ดังนั้นก็คงจะไม่ใช่ไร เธอคิดว่าควรจะพอแค่นี้ แต่เมื่อชอยองละสายตาออกไปพร้อมกับยื่นมือ ยังไม่ทันถึงกระเป๋าสวีทกอนก็ชิงพูดขึ้นมาก่อน

“ทำไมดูเหมือนจะหนีอีกแล้วล่ะ”

น้ำเสียงเย้ยหยันที่ติดมากับคำพูดสุดท้ายวนเวียนอยู่ชิตริมหูของชอยอง เธอชะงักมือที่กำลังเอื้อมไปหยิบกระเป๋าสวีท

“เปลี่ยนนี่คะ” ชอยองพยายามยิ้มตอบอย่างเป็นทางการและสดใสที่สุดเท่าที่จะทำได้

คุณผิดแล้วที่คิดว่าตัวเองจะยิ้มอย่างงดงามและหัวเราะได้อยู่คนเดียว คุณขุนสวีทกอน

“ฉันแค่อยากรู้ว่าฉันเสียเวลาไปมากแค่ไหนแล้วต่างหากล่ะคะ”

เธอเลื่อนมือต่อไปแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโบกไปทางสวีทกอน หัวใจของชอยองเต้นรัวเร็ว เธอแกว่งมือข้างที่ถือโทรศัพท์ไว้แรงเกินไป จึงค่อยๆ ผ่อนแรงลงเพราะกลัวจะถูกเขาจับได้ว่าเธอกำลังตื่นเต้น

คราวนี้กลายเป็นสวีทกอนที่ขมวดคิ้วน้อยๆ เขาคิดว่าตัวเองต้อง

เธอรอหลังชนฝาแล้ว แต่พอเธอสู้กลับ เขาก็อดหงุดหงิดไม่ได้

ฮวีก็ถอนหายใจแล้ววางแก้วกับที่วางแขนทั้งที่ยังมองชอยองไม่วางตา เขาเคาะนิ้วชี้ลงกับที่วางแขนแล้วเอาแต่มองชอยองนิ่งๆ โดยไม่พูดอะไรราวกับกำลังใช้ความคิด

บรรยากาศเริ่มมาดีขึ้นเพราะสายตาก็กำลังปะทะกันของทั้งสองห้องทำงานทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบเพราะสงครามสายตาของพวกเขา ทั้งยังเต็มไปด้วยบรรยากาศน่าอึดอัดที่แผ่กระจายอยู่จนทั่ว

ชอยองละสายตารจากฮวีก็ถอนหายใจไปด้านหลัง เพราะเธอไม่อยากจะให้เขาเห็นสีหน้าขมขื่นของตัวเอง ตอนนี้นั้นเธอควรจะพอใจแล้วใช่ไหม ในเมื่อมันอยู่ตรงนี้ต่อไปเธอก็ไม่รู้เหตุผลของเขายิ่งดี เธอควรลุกขึ้นตอนนี้เพื่อไม่ให้ใจต้องฝ่อเพราะกลัวว่าความจะแตกมากไปกว่านี้

แต่ในตอนที่ยังมองกำลังจะผลัดสะโพกออกกราวกับไม่มีอะไรนั่นเอง ฮวีก็ถอนหายใจแล้วมองนาฬิกาข้อมือของตน ก่อนจะเอ่ยออกมา เขาเองก็คงคิดว่าเสียเวลามากแล้วเหมือนกัน เพียงเพื่อจะบอกเหตุผลที่เขาไม่คิดจะบอกเธอในตอนแรก

“แล้วคุณมารยาทงดงามอย่างคุณคิมแฮฮีต้องมานัดดูตัวกับผู้ชายที่เป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดในชีวิตของคุณรักเก่าตัวเองด้วยหรือ”

นัดดูตัวกับเพื่อนสนิทของแฟนเก่าฉันหรือ

ชอยองหน้าซีดเผือด เธอกำโทรศัพท์แน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว รู้เพียงแค่ว่าเธอต้องยึดอะไรเอาไว้สักอย่าง เรื่องนี้มันผิดตั้งแต่มีการนัดพบกันแล้ว ตอนนี้นั้นเธอเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงแสดงออกอย่างเย็นชาแบบนี้ แม่แต่ตัวเธอเองยังนึกจะอายใจ แล้วนี่เขาคือเพื่อนสนิทเธียวะ

แค่เหตุผลนี้ก็ชัดเจนเกินพอ เธออยากย้อนเวลากลับไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อนก่อนที่เธอถามเขาออกไปด้วยความสงสัย ตอนนี้นั้นเธอควรลุกออกไปให้มันจบๆ ไปเสียทีดีไหม หรือควรเล่นละครทำเป็นเฉยๆไป

จนจบ

ชอยของกระสับกระส่ายอย่างคนไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร เธอรู้ว่าฮวีก็ยังไม่ยอมปล่อยเธออยู่ตลอด จึงคิดว่าตนควรจะลุกออกไปตอนนี้ ก่อนที่เขาจะทันได้สังเกตเห็นอะไรเสียดีกว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องเสียเวลากันไปมากกว่านี้ ฉันว่าพอแค่นี้ก็แล้วกันค่ะ”

ชอยของพยายามทำเป็นนิ่งเฉย แต่เสียงของเธอก็ยังสั่นเล็กน้อย อยู่ดี และเธอก็หวังว่าเธอจะไม่ทันสังเกตเห็น เธอหยิบกระเป๋าและลุกขึ้น ยืนแล้วเธอก็ก้มหัวให้เขาเล็กน้อย ทันใดนั้นนัยน์ตาของฮวีก็กลับเป็นประกายวาววับ

ชอยของเดินออกไปช้าๆ เพื่อไม่ให้เขาเห็นว่าเธอกำลังหนี สายตาที่ยังตามติดมาด้านหลังทำให้เธอหนักใจ ทำให้ระยะทางจากโซฟามาถึงประตูมันถึงได้ไกลขนาดนั้นนะ น่าแปลกยิ่งแค่ถึงหัวก้าว แต่เธอก็กลับรู้สึกว่ามันช่างไกลเหลือเกิน

เมื่อชอยของออกไปแล้ว และประตูถูกปิดลง ฮวีก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ พลางเอามือลูบใบหน้าจนแห้ง ทั้งความรู้สึกที่เขาไม่เคยรู้จักและความคิดมากมายต่างถาโถมเข้ามาหาเขาพร้อมกันในคราวเดียว

คนอย่างคิมแฮฮีไม่เคยยอมก้มหัวให้ใคร โดยเฉพาะกับเขาแล้ว แฮฮียิ่งไม่เคยก้มให้เลยสักครั้ง ทุกอย่างดูแปลกไปหมด ทั้งการที่เธอก้มหัวบอกลาและแววดาสนไหวอย่างบิดไม่มิดคู่ นั้น

ฮวีก็ถอนใจสบายอกออกมาแล้วเมื่อรู้ว่าคู่ตัวซึ่งเขาไม่ต้องการนั้นคือคิมแฮฮี มันสายเกินไปสำหรับเขาที่จะปฏิเสธ เพราะมีการนัดหมายเรื่องสถานที่ระหว่างครอบครัวไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และนั่นก็คือที่ห้องทำงานของเขานั่นเอง

การนัดที่ห้องทำงานส่วนตัวแทนที่จะเป็นร้านกาแฟสักร้านแบบ

นี่ทำให้เขาคิดว่าคนอย่างเขายี่ต้องปฏิเสธพร้อมกับให้เหตุผลว่า เธอไม่มีทางไปพบคนที่ดูแลเธอได้แค่นี้ มันจะทำให้เธอไม่พอใจจนต้องการยกเลิกในที่สุด ทั้งที่เขาคิดเอาไว้ว่าเธอจะไม่โหยงขอยกเลิก แต่พวกนั้นกลับบอกว่าเธอจะมา และเขาทำได้เพียงแค่ออเทอานัน ฮวีคอนเริ่มเหนื่อยเมื่อมีคนบอกว่าเขาจะหลบเลี้ยงทั้งที่ยังไม่ได้เจอหน้าเธอเลย

และเขาคงประเมินคิมเขยี่ต่ำเกินไป ตลอดเวลาหลายปีเขาลืมเธอไปแล้ว เพราะไม่มีเรื่องให้ต้องมาพบหน้ากัน เขาลืมคิมเขยี่คนที่ชอบทำอะไรตามอำเภอใจคนนั้นไปแล้ว

“เฮ้อ”

ฮวีคอนถอนหายใจออกมาสั้นๆ พวกเขาคุยกันเพียงแค่อีสิบนาทีเท่านั้น แต่ตลอดเวลาอันแสนสั้นนั้นเธอกลับพูดแต่สิ่งที่เขาไม่เข้าใจ

ถ้าถามว่าคิมเขยี่ที่เขารู้จักเป็นยังไงนะเธอ เธอเกลียดเรื่องจุกจิกน่ารำคาญ และมักจะวางตนเป็นที่หนึ่งเสมอ เธอต้องการให้มีการแบ่งแยกชัดเจนระหว่างที่หนึ่งกับที่สอง และเขยี่คนนั้นก็น่าจะตัดสินใจเรื่องการแต่งงานได้ด้วยตัวเองหลังจากรู้เรื่องด้วยซ้ำไป ยิ่งไปกว่านั้นถ้าหากเป็นคิมเขยี่จริงๆ ละก็ เธอจะไม่ยอมแต่งงานแน่ๆ จนกว่าสถานการณ์ของเธอจะตกเป็นรอง

“บอกให้เอาบุญก็ได้คะ ที่ฉันมาที่นี่ไม่ใช่เพราะอยากจะแต่งงาน แต่เพราะอยากได้คู่ขาต่างหากละคะ คู่ขาที่ทำสัญญาเพื่อกันและกัน”

คู่ขาหรือ คนอย่างคิมเขยี่นะเธอ เธอจะยอมมาเป็นคู่ขากับเขา แทนที่จะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างคนที่ใหญ่กับคนที่ตกเป็นรองจริงๆ นะเธอ

เขยี่เปลี่ยนไปจากหลายปีก่อนมากเหลือเกิน ตั้งแต่ที่แยกของจากไปจนเขยี่ตั้งสติได้ เขยี่ก็ไม่อยู่ที่เกาหลีแล้ว ซึ่งนั่นก็ถือว่าเป็นเรื่องดี เขาหวังว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเธออีก ไม่อีกเลยตลอดไป

แต่แล้วหลังจากผ่านไปหลายปี เธอกลับกลับที่ จะกลับมา มิ

หน้าข้างกลับมามาหาเขาด้วยเหตุผลไร้สาระอย่างการนัดดูตัวนี้ด้วย
คิมแฮฮี นี่เธอเป็นบ้าไปแล้วหรือ

ที่สำคัญทำไมเธอถึงไม่รู้ล่ะว่าทำไมเขาไม่ยอมแต่งงานกับเธอ
เป็นไปไม่ได้ ในเมื่อเธอคือคิมแฮฮีจริงๆ แต่ทำไมเขากลับรู้สึกว่ามีอะไร
บางอย่างขาดหายไป

แต่แล้วมันคืออะไรล่ะ

ทั้งที่เขาก็เมินเฉยกับเธอเหมือนที่เคยทำเมื่อก่อนนี้ แต่ทำไมกลับ
เจ็บปวดแปลกๆ เขารู้สึกว่าตัวเองแปลกไปมากกว่าแฮฮีที่เปลี่ยนเป็น
คนละคนไปแล้วเสียอีก ครั้งหนึ่งคิมแฮฮีคือคนที่เขาเกลียดเข้าไส้ขนาด
ที่ได้ยินแค่ชื่อก็ทำเอาขนลุกได้แล้ว แต่เขากลับไม่รู้สึกลับแบบนั้นกับผู้หญิง
ที่เพิ่งอยู่ด้วยกันเมื่อครู่นี้เลย

หรือว่าเวลาจะเสียวยาทุกสิ่งได้จริงๆ

ไม่นานฮยอกอนก็สายหน้าจะบดความคิดทิ้งไป มันไม่ใช่ปัญหา
ที่มีค่าพอให้เขาต้องมานั่งขบคิดเสียหน่อย แคกลับไปบอกที่บ้านว่าได้
ดูตัวแล้ว และความคิดอ่านไม่ตรงกัน แค่นั้นก็จะพอแล้วละนะ เขา
ไม่อยากจะคิดอะไรให้มากความ ในเมื่อคิดไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะ
พวกเขาคงไม่มีเรื่องให้ต้องมาเจอหน้ากันอีกแล้ว

ทางด้านฮอยของนั้นหลังออกมาจากห้องทำงานได้ เธอก็
ถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้สึกโล่งใจเมื่อเวลาที่เธอต้องมานั่งกังวลว่าจะ
ถูกจับได้และได้รู้ความจริงเกี่ยวกับแฮฮีที่เธอไม่เคยรู้จบลงไปทีสุด

เธอเดินอย่างไร้จุดหมาย เพราะคิดเพียงแค่ว่าเธอต้องออกไป
จากตรงนี้ให้เร็วที่สุดจนไม่ทันเห็นลิปต์ เธอน่าจะเดินเลยมันมาไกลแล้ว
แต่พอจะหันหลังลิปต์ เธอกลับได้ยินเสียงเปิดปิดประตูดังขึ้นพอดี

ฮอยของหาที่ซ่อนทันทีตามสัญชาตญาณ เธอไม่อยากจะเห็นสายตา
ระวางสงสัยว่าเหตุใดเธอจึงยังไม่ไปก็จริง แต่เหนือสิ่งอื่นใดคือ เธอ

‘ไม่อยากเผชิญหน้ากับเขาอีก

ชอยของหันมองไปรอบตัวก่อนจะเข้าไปซ่อนในห้องน้ำ พอมายืนอยู่หน้าอ่างล้างหน้าถึงเพิ่งได้เห็นสีหน้าตระหนกตกใจของตนเองในกระจก เธอได้แต่ยิ้มเยาะให้แก่ภาพนั้น

‘แถมจะหลบทำไม ถ้ากลัวว่าจะถูกจับได้ก็ไม่ควรเริ่มตั้งแต่แรก แล้วนี่ ตอนนี่แกดูตลกมากเลยรู้ไหม ชเวชอยเอง’

แฮฮีในกระจกยกยิ้มขึ้นมาอย่างขมขื่น แม้มากภายในใจจะเป็นชเวชอยเอง แต่รูปลักษณะภายนอกเธอคือคิมแฮฮี ชอยของพยายามจะไม่ถอนหายใจออกมาพลางล้างมือ แล้วจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง

เธอออกมาจากห้องน้ำหลังจากเวลาผ่านไปเล็กน้อย และเดินกลับไปตามทางเดิมเพื่อหาลิปต์ก่อนจะกดปุ่มลง แต่เธอกลับรู้สึกเสียวสันหลังแปลกๆ จึงเลือกที่จะไม่เลื่อนสายตาขึ้นมองเพื่อหลีกเลี่ยงมัน

และอาการปฏิเสธก็เป็นสัญญาณที่ไม่เคยผิดพลาด ประตุลิปต์เป็นเหมือนกระจกที่กำลังสะท้อนภาพของใครอีกคนให้เธอได้เห็นอย่างชัดเจน ฮวีกอนคือคนที่กำลังยืนอยู่ข้างเธอตอนนี้ และแม้เธอจะใส่รองเท้าส้นสูงอยู่ก็ตาม แต่เขาก็ก็นั่งสูงกว่าเธอมากอยู่ดี

คิดว่าไปแล้วเสียอีก

ชอยของม้มปากเล็กน้อย และก็ต้องขอบคุณฮวีกอนด้วยที่ทำให้เป็นไม่รู้ไม่ชี้

หลังจากผ่านเวลาที่ยาวนานเหมือนชั่วโมงกับชั่วโมงก็ ประตูลิปต์ก็เปิดออกเสียที ฮวีกอนก้าวเข้าไปด้านในแล้วหันกลับมา ทำให้ได้ประสานสายตากับชอยของที่ยังยืนอยู่ด้านนอกพอดีพอดี

ชอยของยังคงยืนอยู่ที่เดิม ไม่คิดจะตามเข้าไป ทั้งสองแลกเปลี่ยนสายตากันอยู่เช่นนั้น ถ้าเธอลงลิปต์ไปด้วยกันกับเขา เธอได้ขาดอากาศหายใจตายอยู่ในนั้นจริงๆ แน่

พูดออกไปสิว่าให้เขาไปก่อน

ระหว่างที่ชอยของยังเลื่อยนั้น ประตูลิฟต์ก็ค่อยๆ ปิดลงช้าๆ แต่ยังไม่ทันที่ชอยของจะได้โล่งใจว่าตนโชคดี ประตูก็กลับเปิดออกอีกครั้งอย่างน่ากลัว

“เข้ามา”

“คะ”

“ไม่ต้องมาทำเป็นหูตึง เข้ามา” ฮวีก็มองตรงมาที่ชอยของ โดยที่มือก็ยังกดปุ่มเปิดค้างไว้

ชอยของจำต้องก้าวเข้าไปในลิฟต์อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง เธอกำลังจะเลื่อนมือไปกดชั้นที่ต้องการ แต่กลับพบว่ามันถูกกดไว้อยู่แล้ว ทำให้ไม่ต้องเป็นชั้นเดียวกันด้วยนะ ลมหายใจถูกทอดถอนออกมาเองโดยอัตโนมัติ

คล้ายฮวีก็อนจะรู้ว่าเธอกำลังเครียด เขาจึงยืนอยู่เฉยๆ และหันหน้าไปอีกทางหนึ่ง

แม้ภายนอกจะดูเฉยชาไร้ความรู้สึก แต่ความจริงแล้วฮวีก็อนกำลังหัวนวดทเพราะความสับสน คำถามมากมายค่อยๆ ผุดขึ้นมาในใจเขาทีละนิด

พอออกมาจากห้องทำงานเขาก็ได้รับแจ้งเตือนว่ามีอีเมลเข้ามา จึงกดเข้าไปดูเพื่อตอบกลับไปสั้นๆ และเมื่อเดินมาถึงลิฟต์ก็พบว่าไม่มีใครบางคนยืนอยู่ก่อนแล้ว เขาคิดว่าเธอไปตั้งนานแล้วเสียอีก เมื่อเป็นแบบนี้เขาจึงตัดสินใจทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอะไรเพราะความรู้สึกที่ไม่สู้จะยินดีนัก จนได้เห็นท่าทางสะดุ้งตกใจอย่างกับคนเห็นผีของเธอนั่นละ

คิมแซฮีที่เขารู้จักเคยมีท่าทางแบบนี้เสียเมื่อไร ตอนนั้นเธอดูอ่อนแอกว่าที่เคย และแล้วพอรู้ว่าตัวอีกที่เขาก็กดปุ่มเปิดลิฟต์ให้เธอไปเสียแล้ว

ฮวีก็อนมองชอยของที่เดินเข้ามาในลิฟต์ด้วยท่าทางลังเลแล้วก็ได้แต่สงสัย เขาคิดว่าเธอมีบางอย่างขาดหายไป แต่กลับคิดไม่ออกว่า

มันคืออะไร เธอดูแปลกๆ ตั้งแต่ตอนที่อยู่ในห้องทำงานแล้ว ทั้งที่เธอคือคิมแชฮี ทว่ากลับมีบางอย่างขาดหายไปไม่สมกับเป็นคิมแชฮีเลย

หลังจากจมดิ่งลงสู่ความคิดของตัวเองมาสักพัก ฮวีก็ออกก็นึกออกว่าอะไรคือสิ่งที่หายไปจากตัวคิมแชฮี น้ำหอมยังงั้นละ กลิ่นน้ำหอมมักจะลอยมาก่อนตัวเสมอ เสมือนเป็นเครื่องหมายการค้าของคิมแชฮี จริงอยู่ที่น้ำหอมนั้นมันก็ได้ดี แล้วก็ไม่ได้แย แต่เขาจำได้ว่าทุกครั้งที่ได้กลิ่นก็ทำเอาเขาปวดหัวและแสบจมูกขึ้นมาได้เหมือนกัน

“น้ำหอม” ฮวีก็อพนึกพม่าเสียงทุ้มต่ำ แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ชัดเจนพอจะลอยไปเข้าหูชอยยงที่กำลังตื่นตระหนก

“คะ?”

“เธอเลิกฉีดน้ำหอมแล้วนี่?”

“อะไรนะ...”

ชอยยงสองจิตสองใจที่จะตอบเพราะเธอก็พอจะจำได้ว่ามักจะได้อกลิ่นน้ำหอมมาจากตัวแชฮีเสมอ แม้แต่เธอเองยังจำได้ เขาก็คงจะจำได้เช่นกัน

อะไรกันนะผู้ชายคนนี้ เขารู้เรื่องของแชฮีเยอะเกินไปแล้ว แต่แล้วจู่ๆ เธอก็นึกคำพูดที่จะทำให้เขาหน้าแตกขึ้นมาได้

“คุณดูจะรู้เรื่องฉันที่เป็นแฟนของเพื่อนคุณดีจังเลยนะคะ”

ชอยยงเผยยิ้มออกมา เธอรู้สึกโล่งใจที่ได้ตอกกลับเขาอย่างสาสม จนรอยยิ้มแห่งความยินดีแต่งเติมไปทั่วทั้งใบหน้า แต่อีกด้านหนึ่งหน้าตาของฮวีก็กลายเป็นฝ่ายโดนโจมตีกลับบั้งตึง

“ถ้ามีใครมาเห็นเข้า เขาจะเข้าใจผิดเอาได้นะคะว่าคุณสนใจฉัน”

ชอยยงทิ้งระเบิดลูกสุดท้ายเอาไว้ก่อนจะเดินออกจากลิฟต์อย่างไม่เร่งรีบ

และระเบิดลูกนั้นก็แสดงอาณาภาพของมันออกมาทันที ฮวีก็ถอน

หมวดควมุ่นเหมือนโคนสิ่งของโสโครกเหม็นเน่าสกปรกสาตใส่

“คิมแฮฮี”

ชอยองไม่ได้หันกลับไปมอง กลับกันเธอยิ่งเร่งฝีเท้าเพื่อให้ไปถึงลานจอดรถได้เร็วขึ้น แต่ตอนที่เธอหยิบโทรศัพท์ออกมาจะโทร. ถามอีฮยอนว่ารถจอดอยู่ตรงไหน เขามีค้ก็มาทาบทับอยู่เบื้องหน้า และเมื่อเงยหน้าขึ้นมองจึงได้เห็นว่าเป็นฮวีกอนที่มายื่นทำหน้าที่โกรธซึ่งอยู่ต่อหน้า

“มีข้อหนึ่งที่คุณต้องเข้าใจให้ถูกต้องก่อนไป นั่นคือไม่ว่าตอนนั้นหรือตอนนี้ เธอก็ไม่อยู่ในสายตาฉันอยู่ดี”

“...”

ยกนี้ฮวีกอนเป็นฝ่ายได้เดินกลับรถตัวเองอย่างสบายใจแทน ในขณะที่ชอยองยังยืนแข็งเป็นหินอยู่ที่เดิม

“คุณหนู เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

เธอหันไปมองเมื่อได้ยินเสียงเรียก และเห็นอีฮยอนที่มายื่นคอยอยู่ข้างๆ เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขามาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร

พอได้เห็นหน้าเขาเธอก็โล่งใจ แม้ว่าเขาจะเป็นเพียงคนเดียวในบรรดาคนของฝ่ายท่านประธานคิมที่เธอพึ่งพิงได้ แต่ทั้งคำพูดและการกระทำของเขาทำให้เธอเชื่อว่าเธอจะปลอดภัย

“ไม่เป็นไรคะ ไปกันเถอะ”

“ทางนี้ครับ”

อีฮยอนพาเธอตรงไปยังรถที่จอดอยู่ หากเขาไม่ออกมารับ เธอคงเอาแต่มองเหม่อไปจนหมดวันแน่ๆ แม้ฮวีกอนจะเดินจากไปไกลแล้ว แต่สายตาเกลียดชังของเธอยังคงมองตามไป เธอเกลียดเขาที่เดินไปขึ้นรถได้หน้าตาเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากเหลือเกิน

มันไม่ยุติธรรมเลยที่เธอเอาแต่ทำหน้าที่เอาใจจนไม่สามารถตอกหน้าเขากลับไปว่า ‘สำหรับฉัน นายก็ไม่อยู่ในสายตาเหมือนกันนั่นแหละ!’

ได้ด้วยซ้ำ เธอชัดใจจนเดินกระหึบเท้าหนักๆ พานให้เสียงสั้นรองเท้า
ดังก้องไปทั้งลานจอดรถ

อีฮียอนที่เดินนำไปก่อนหันกลับมามอง แต่คนที่เธออยากให้เห็น
มามองมากกว่าอย่างฮวีก็ถอนตัวหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

ขอยองได้แต่ยิ้มแหย่ตอบกลับแล้วเดินไปขึ้นรถแต่โดยดี อีฮียอน
เปิดประตูหลังให้ และเข้าประจำที่นั่งคนขับหลังจากดูแลความเรียบร้อย
ทุกอย่างแล้ว เพราะเวลาว่างเลยมาจนถึง คนขับรถจึงเลิกงานไปแล้ว
ปกติอีฮียอนมีหน้าที่ขับรถให้เธอ แต่ในวันนี้เขาต้องคอยตามเธอเป็น
เงาตามตัวอย่างในวันนี้ก็จำเป็นต้องมีคนขับรถติดมาด้วยนั่นเอง

“โทร. หากคุณหญิงก่อนเถอะครับ ตอนนี่ดีกแล้ว ฉันผมไปส่งคุณ
ที่ออฟฟิศ²เลยแล้วกันนะครับ”

“คะ เตี่ยฉันคอยโทร. แล้วกัน”

ขอยองผ่อนคลายความเครียดลงแล้วเอนหลังพิงเบาะรถ ตอน
ขามาเธอเอนหลังพิงมันแบบนี้ไม่ได้เพราะความกังวล แต่พอถูกเบาะ
อบอุ่นโอบกอดเอาไว้ ตัวของเธอก็ค่อยๆ หรีปรือลง เธออยากจะหลับ
ไปทั้งแบบนี้แล้วสิ

‘อา ต้องรายงานสินะ’

ขอยองลืมตาขึ้นมาอีกครั้งแล้วกอดปุ่มโทร. ออกหาซื้อที่ถุกบันทึก
ไว้ว่า ของบุกตง ในรายชื่อผู้ติดต่อในโทรศัพท์ เสียงสัญญาณรอสาย
ดังอยู่เพียงสองครั้งก่อนจะมีคนรับ ราวกับปลายสายกำลังรอโทรศัพท์

² ออฟฟิศเทล เป็นการรวมกันของ ออฟฟิศ และ โฮเทล กลายมาเป็น ออฟฟิศเทล
ซึ่งก็คือการผสมผสานกันของคนเช่าปต์ของ residential และ commercial รูปแบบ
ส่วนใหญ่คืออาคารชั้นล่างเป็นออฟฟิศ อาคารชั้นบนเป็นที่อยู่อาศัยนั่นเอง คือ
ไอเดียเหมือนเป็นอาคาร mix-used แบบที่ไทยก็ใช้กัน แต่ที่ไทยส่วนมากจะเป็น
commercial mix-used building คือ retail-office-hotel หรือ retail-condominium แต่
จะไม่ค่อยเห็นการผสมผสานกันของออฟฟิศและคอนโดมิเนียมในอาคารเดียวกัน

จากเธออยู่

“สวัสดิ์ดีคะ หนูเองนะคะ”

คุณหญิงแห่งของบุกตง หรือคุณนายพัคฮีไม่ยอมให้มีชื่อของแซฮีกับชอยของหลุดออกจากปากของเธอ เพราะกลัวว่าความจริงจะถูกเปิดเผยจึงสั่งห้ามไว้ตั้งแต่แรก

“เป็นยังไงบ้าง”

คุณนายพัคพยายามเก็บน้ำเสีงร้อนรนของตัวเอง แต่ชอยของรู้ดีว่าอีกฝ่ายกำลังคาดหวัง เธอรู้สึกเหมือนตัวเองได้เห็นสีหน้าที่พยายามปิดบังความผิดหวังของคุณนายพัคเลื่อนร่างอยู่ตรงหน้า

“คือว่า เราเข้ากันไม่ค่อยได้นะคะ”

“อะไรนะ!...ทำไมล่ะ”

เสียงแหลมเสบหูที่แผดขึ้นมาเริ่มเบาลง ตามมาด้วยเสียงถอนหายใจดังมาตามสาย เธอคงกำลังโกรธอยู่สินะ คุณนายพัคเป็นคนที่มีมักจะปิดบังความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเองด้วยการแสร้งทำเป็นเซ็ดและเยอหยิ่ง

“ผู้ชายคนนั้นเขาไม่ชอบหนูนะคะ”

เงียบอีกแล้ว ชอยของทำเพียงแค่ออคอยคำสั่งจากคุณนายพัคอยู่เงียบๆ

“เฮอะ เข้าใจแล้ว ยังไงก็รอฟังจากฝั่งนั้นก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้มาหาฉันด้วยนะ”

“คะ” ชอยของหลับตาลงหลังจากวางสาย เธอกลัวที่จะต้องไปเจอหน้ากับคุณนายพัคในวันพรุ่งนี้อีกแล้ว

“ชีวิตเธอเป็นแบบนี้เองหรือคิมแซฮี นานवादเสียจริงๆ”

มาคิดดูดีๆ แล้วเธอแทบจะไม่วู้อะไรเกี่ยวกับแซฮีเลย หลังจากได้มาเจอกันครั้งแรกเมื่อหกปีก่อนก็ไม่มีเรื่องให้ต้องมาเจอกันที่มหาวิทยาลัยอีกเลย ไม่รู้แม่แต่ที่อยู่หรือเบอร์ติดต่อของแซฮีด้วยซ้ำ ถึง

ตอนนั้นเธอจะไม่ได้อยากรู้ก็เถอะนะ

ในบางครั้งแฮ็ก็บอกมาหาเธอบ้าง แต่ด้วยนิสัยและสภาพแวดล้อมที่โตมาของเธอทั้งสองนั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว ทำให้พวกเธอแทบไม่เคยอยู่ด้วยกันได้เกินชั่วโมง ต่างกันเกินจะเป็นฝาแฝดหรือคู่พี่สาวน้องสาวกันได้ด้วยซ้ำ ถึงมีข้ออ้างว่าชีวิตเธอยุ่งวุ่นวายอย่างนั้นอย่างนี้ แต่จริงๆ แล้วเธอไม่ต้องการรู้ความจริงต่างหาก เพราะเธอกลับที่จะต้องรู้

หลายครั้งที่แฮ็มักจะชั่งน้ำหนักความลำบากระหว่างสถานการณ์ของเธอกับชอยอง ซึ่งทุกครั้งที่ได้เห็นแบบนี้ชอยองก็ได้แต่คิดว่าการอยู่แบบไม่รู้อะไรเลยคงจะดีกับใจเธอมากกว่า

ไม่ว่าความจริงจะเป็นอย่างไร มันก็คงไม่ใช่สิ่งที่เธอจะยอมรับได้ง่ายๆ อย่างแน่นอน เพราะหากมันเป็นเรื่องง่ายขนาดนั้น เธอคงไม่ต้องมาสวมบทบาทเป็นคิมแฮ็อย่างในตอนนี้

และเมื่อได้มารู้ความจริงทุกอย่างแล้ว เธอก็อยากจะย้อนเวลากลับไป กลับไปในตอนที่เธอยังไม่ได้ยินได้ฟังเรื่องราวอะไรทั้งนั้น

ในเวลาที่เธอต้องยืนด้วยลำแข้งตัวเองอย่างยากลำบาก ไม่เคยมีใครมายื่นเคียงข้างเลยสักคน เธอต้องหยุดเรียนไปเพราะเกรดของเธอไม่มากพอที่จะขอทุนได้ นอกจากนั้นยังเคราะห์ซ้ำกรรมซัด ต้องพาแม่อย่างชเวยุนฮีไปรักษาโรคมะเร็งที่โรงพยาบาลอีก

หลังจากต่อสู้ดิ้นรนมากกว่าสองปี เงินประกันที่เคยมีก็หมดเกลี้ยงไปกับค่ารักษาพยาบาล และหลังจากผ่านช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อมาหลายครั้ง แม็กก็บอกให้เธอทำใจเสียอย่างนั้น ดวงตาของเธอมองเห็นเพียงความมืด และเธอคิดว่าตนเองคงต้องตายอยู่ท่ามกลางความกลัวแล้ว ตอนนั้นเองที่เธอเริ่มถามช่องทางการติดต่อแฮ็จากเพื่อนๆ ในชั้นเรียน และติดต่อไปเป็นครั้งแรก

‘...อาการแม่กำลังทรุดหนัก เธอมาดูใจแม่สักครั้งได้ไหม’

ทั้งที่เธอเปิดปากพูดออกมาอย่างยากลำบาก แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นเพียงการไม่แยแส

‘ใครแม่ฉัน แม่ฉันยังแข็งแรงดี แล้วก็ยังอยู่บ้านด้วยนี่’

ตอนนั้นเธอถึงเพิ่งนึกได้ แชนนี่มักจะมาหาเธอที่ที่เธอทำงานพิเศษ แต่ไม่เคยมาหาที่บ้านเลย ยกเว้นแค่ครั้งแรกครั้งเดียวเท่านั้น

สำหรับแชนนี่ โชเวยูนฮีไม่ใช่แม่ผู้ให้กำเนิด แต่เป็นเพียงคนแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้นเอง

‘คิมแชนนี่...ฉันขอร้องละนะ’

เธอไม่ได้พูดคำนั้นออกไป เพราะเธอคงทนไม่ได้หากต้องอยู่เพียงลำพัง ได้แต่ภาวนาว่าความหวังและความกลัวของเธอจะส่งผ่านไปถึงแชนนี่ และนำพาฝ่ายนั้นมาในที่สุด

แต่ความหวังของชอยองก็เป็นได้เพียงแค่สายลมพัดผ่านสุดท้ายแล้ว แชนนี่ที่มักจะมาหาเธอโดยไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ไม่ได้มาให้เห็นแม้แต่เงา

หลังจากที่แม่จากโลกนี้ไปแล้ว เธอก็ยังพยายามโทร. หาแชนนี่ แต่ก็ติดต่อไม่ได้อีกเลย เมื่อเสร็จสิ้นงานศพและชอยองพอจะยอมรับความจริงได้แล้วว่าตอนนี้ตนเหลืออยู่ตัวคนเดียว เธอก็พยายามโทร. หาแชนนี่อีกครั้งเพราะอยากจะส่งข่าวให้แชนนี่รู้บ้าง ถึงอย่างไรผู้หญิงคนนี้ก็เป็นที่ถึงผู้ให้กำเนิดของแชนนี่

หลายเดือนผ่านไป เบอร์โทรศัพท์ของแชนนี่ก็กลายเป็นเบอร์ที่ไม่มีคนใช้งาน และแชนนี่ก็ไม่เคยมาหาเธออีกเลย เธอโกรธแชนนี่มากพอๆ กับที่เสียใจ และคิดว่าคงเป็นโชคดีของเธอแล้วที่ไม่ต้องเจอแชนนี่อีก

“เฮ้อ” ชอยองถอนหายใจออกมา

แม้จะขับรถอยู่ แต่อีฮยอนก็ได้ยินเสียงถอนหายใจของเธออย่างชัดเจน เพราะความสนใจทั้งหมดของเขานั้นอยู่ที่เธอ อีฮยอนเฝ้ามองเธอผ่านกระจกหลังอยู่ตลอด

เขาเห็นรอยของเอนหลังพิงเบาะรถและหลับตาลงอย่างสบายใจ นี่ถือเป็นเรื่องที่ดีสำหรับเขาที่เห็นว่ารอยของไม่ได้กำลังเกร็งหรือเคร่งเครียด อีฮยอนลงสายตามองตรงไปด้านหน้าอีกครั้ง ใบหน้าไร้ความรู้สึกของเขาเกิดรอยยิ้มขึ้นมาบางเบา พอดคิดว่าเขาเป็นเพียงคนเดียวที่ได้เห็นท่าที่สงบนิ่งสบายใจแบบนั้นของชอยยอง เขาก็รู้สึกดีขึ้นมา

“คุณหัวหน้า”

อีฮยอนไม่อาจตอบอะไรกลับไปได้ทันที หลังจากได้ยินชอยยองเรียกชื่อเขา เพราะกลัวว่าเธอจะรู้ความรู้สึกในใจของเขา อีฮยอนรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติก่อนหลบมองเธอผ่านกระจก โชคดีที่ชอยยองยังคงหลับตาอยู่เช่นเดิม

“ครับ คุณหนู”

ชอยยองเรียกอีฮยอนเพราะนี่ก็ถึงคำพูดของฮย็อกอนที่ถามว่า แชนีไปอเมริกาเพราะต้องการหนีซาไซหรือเปล่า แต่พอเรียกออกไปแล้ว กลับเปิดปากถามไปไม่ได้อย่างใจคิด เธอมีเรื่องอยากถามเขามากมาย แต่ไม่อาจถามออกไปได้ง่ายๆ เพราะทุกอย่างมันดีกันจนยุ่งเหยิงไปหมด

เธอไปอเมริกาในช่วงเดียวกับที่แม่จากไปไซหรือเปล่า ถ้าเป็นแบบนั้นได้ก็คงดี เพราะชอยยองอยากจะทำเรื่องแชนีอยากมาหาแม่ แต่กลับมาไม่ได้มากกว่า

“คิมแชนี นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันแน่”

เธอคิดว่าคนที่ไซไซส่งสัยของเธอได้มีเพียงอีฮยอนที่คอยทำงานรับใช้อยู่เคียงข้างแชนีมาตลอด ชอยยองลืมนึกขึ้นมาว่าเธอได้ตัดสินใจแล้ว

“ช่วยเล่าเรื่องแชนีให้ฉันฟังทีเถอะค่ะ แชนีไปอเมริกาทำไม ก่อนไปมันเกิดอะไรขึ้น คุณหัวหน้าต้องรู้เรื่องพวกนี้แน่เลยไซไซ”

แล้วก็ระหว่างเข็ญกับคุณยุ่นฮวีก็บอกฉันที่ว่าพวกเขาสองคนเป็นอะไรกัน”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ”

คำตอบที่เที่ยงตรงของฮวียอนฟังดูคล้ายสัญญาบางอย่าง สัญญาที่เตือนว่าเธอไม่อาจหันหลังกลับไปได้อีกแล้ว

แววตาของชอยองที่ได้มองเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจากกันยังติดอยู่ในความคิดของฮวีก็อน แววตาสับสนตอนที่เขาบอกว่าไม่เคยเห็นเธออยู่ในสายตาคู่นั้น แววตาที่คล้ายจะตัดพ้อเขาว่าเหตุใดจึงด่วนตัดสินใจอย่างนี้ ยิ่งคิดถึง เขาก็ยิ่งอยากด่าตัวเอง ทั้งที่เขาก็พูดไปอย่างที่ต้องการแล้วแท้ๆ แต่ทำไมยังต้องมานั่งหนักใจแบบนี้อีก ความหงุดหงิดเริ่มก่อตัวขึ้นเมื่อเขาหาคำตอบให้การกระทำของตัวเองไม่ได้

ภายในรถสั้นไหวอย่างแรงราวกับต้องการปลุกฮวีก็อนที่กำลังจมลงอยู่กับความคิดตัวเอง ฮวีก็อนมองไปที่ตัวส่งสัญญานก่อนจะกดรับ และพูดคุยกับสายนั้นผ่านบลูทูท

“ครับ ยู่นฮวีก็อนพูดครับ”

“อยู่ไหน”

เพียงคำเดียวที่ลอยออกมาจากลำโพงกลับทำให้เขารู้สึกกดดันขึ้นมาได้ จู่ๆ เขาก็นึกอยากตอบห้วนๆ ออกไปเสียอย่างนั้น แม้ในความเป็นจริงแล้วมันจะเป็นความต้องการที่ไม่อาจทำให้เป็นจริงได้ก็ตาม

“กำลังจะถึงพียงซางแล้วครับ”

“จะรอแล้วกัน” อีกฝ่ายตัดสายลงหลังจบ ‘จู่ระงายๆ’

สีหน้าของฮวีก็อนดูเย็นชามากขึ้นกว่าก่อนรับโทรศัพท์เสียอีก

แม้จะเป็นเวลาดีกึ่งดแล้ว แต่การจรรยาบรรณนั้นก็ยังคงติดขัดอยู่เป็นระยะ เขากวาวนาให้มันติดอย่างนี้ต่อไป แต่ไม่นานรถเขาก็แล่นเข้ามาในตัวบ้านจนได้

ฮวีกอนก้าวลงจากรถพร้อมกับสำรวจตัวเองตั้งแต่หัวจดเท้า เขาถูกกดขังและตำหนิตีเดียในเรื่องกิริยามารยาทมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กแล้ว แม้คุณย่าที่คอยจับผิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ จะจากไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่เขาก็อังรู้สึกเหมือนเธอยังอยู่กับเขาเสมอ กระทั่งในตอนนีเขาก็อังรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังหูแว่ว ได้ยินเสียงคุณย่าเดาะลิ้นจี้ก๊าก้อย่างไม่พอใจอยู่เลย เมื่อคุณแน่ใจแล้วว่าไม่มีร่องรอยเปรอะเปื้อนบนตัว ฮวีกอนก็ก้าวเข้าไปภายในตัวตึก

เมื่อเข้าไปในห้องนั่งเล่นจึงได้เห็นว่าคุณประธานขุนฮวีกั๋งผู้เป็นผู้ปกครองตามกฎหมายกำลังคุยกับคุณนายอีอินแอดอยู่อย่างออกรสออกชาติ แต่เมื่อทั้งสองหันมาเห็นฮวีกอนก็ปิดปากลงทันทีอย่างกับนัดกันไว้

คุณนายอีลุกขึ้นจากโซฟาเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอลุกขึ้นเพราะไม่อยากเห็นขี้หน้าเขาอย่างชัดเจน

ฮวีกอนค่อมศีรษะให้คุณนายอีเล็กน้อย แต่คุณนายกลับทำเป็นมองไม่เห็นเสียอย่างนั้น

ตอนเด็กเขาไม่เคยเข้าใจคุณย่าที่มักจะหาเรื่องมาต่อว่าเขาด้วยข้ออ้างว่า เขาทำอะไรซัดหูซัดตาอยู่เสมอ แต่ที่เขาไม่เข้าใจมากกว่าก็คือ ทำไมคุณนายอีผู้เป็นมารดาถึงไม่เคยปกป้องเขาเลยสักครั้ง ภาพของคุณนายที่คอยมองเขาด้วยความสะใจทุกครั้งที่เขาโดนดูด่ายังคงฝังลึกอยู่ในใจเสมอมา

เด็กคนหนึ่งที่ได้รับตัวตนแม้ว่าจริงๆ แล้วเขาจะอยู่ในบ้านด้วยก็ตาม สำหรับคุณนายอี ฮวีกอนคือเด็กคนนั้นนั่นเอง

“มานั่งสิ”

ฮวีกอนหยุดความคิดไว้เพียงแค่นั้นเมื่อได้ยินเสียงเรียกของท่านประธานขุนที่กำลังรอเขาอยู่ และเดินไปที่โซฟาแต่โดยดี

ประธานขุนเพิ่งจะอายุห้าสิบกลางๆ เพราะเขาแต่งงานตั้งแต่

อายุยังน้อย และเพราะเป็นคนที่ดูแลตัวเองอย่างดีอยู่เสมอ ทำให้มักจะไต่ถามคนพูดว่าเขาดูเหมือนพี่ชายหรือน้ำของฮวีกอนมากกว่าอยู่ตลอด แม้คำพูดเหล่านั้นจะเป็นคำชม แต่ประธานยุนกกลับไม่เคยชอบมันเลย

เมื่อได้สบตากับประธานยุน ฮวีกอนก็ก้มหัวทักทายอย่างสุภาพ นอบน้อม

“กลับมาแล้วครับ”

เสียงทักทายของฮวีกอนดังก้องไปทั้งห้องรับแขกที่แสนโอ่อ่า ไม่มีใครตอบรับเขาเลยสักคน ประธานยุนดูสนใจข่าวที่ฮวีกอนจะนำมาบอกมากกว่าคำทักทายของเขาเสียอีก เมื่อเห็นว่าฮวีกอนเดินไปนั่งที่โซฟาแล้ว ประธานยุนก็เข้าเรื่องทันที

“ไต่ถามว่าแกไม่ถูกใจลูกสาวประธานคิมเขาหรือ”

เขาถามด้วยน้ำเสียงที่แฝงคำพูดเป็นนัยว่า ‘ไม่หรอก แกคงไม่ได้พูดอย่างนั้นใช่ไหม’ อยู่ด้วย แต่ถ้าฟังดีๆ ความนัยที่แฝงอยู่น่าจะเป็น ‘ถ้าแกบังอาจทำอย่างนั้นละก็’ เสียมากกว่า

แม้ภายนอกจะดูเรียบเฉย แต่จริงๆ แล้วในใจของฮวีกอนกลับตรงกันข้ามเมื่อได้เห็นปฏิกิริยาของประธานยุน

“เข้ามาเร็วจังเลยนะ ถ้าแบบนี้แล้วฉันจะไปพูดอะไรได้”

“ครับ ผมไม่ชอบครับ”

ประธานยุนขมวดคิ้วทันทีที่ได้ยินคำตอบตรงๆ ของเขา ท่านประธานพยายามจะบั่นทอนความมั่นใจของฮวีกอนลงบ้าง แต่ก็ไม่เคยทำสำเร็จเลย และครั้งนี้ก็ต้องล้มเหลวอีกแน่นอน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้คิดว่าอะไรออกไป

“ยุนฮวีกอน นี่แกลืมนิดแล้วหรือว่าแกมาอยู่ตรงนี้เพราะอะไร” ประธานยุนตำหนิเสียงต่ำ

ไม่มีทางที่ฮวีกอนจะไม่รู้ว่ามีคามหมายอะไรแฝงอยู่ในนั้น

เขาคือคนที่รู้ดียิ่งกว่าใครว่า ที่เขาต้องมารับตำแหน่งเป็นกรรมการผู้จัดการนั้นเพราะอะไร

ตำแหน่งสกปรกน่าสะอิดสะเอียนเพื่อที่จะปูทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบและเงินทองให้น้องชายอย่างซี้ฮยอง ตำแหน่งที่เขาไม่มีสิทธิ์ แม้แต่จะเลือกมันด้วยตัวเอง

“ผมไม่มีทางเลือกหรือครับ ก็ในเมื่อทุกคนพูดกรอกหูผมมาตลอด แต่ถึงยังไงก็ไม่มีทางเป็นคิมแฮฮีครับ”

แต่ในครั้งนี่เขาจะขอเลือกเองบ้าง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาปฏิเสธคำขอของประธานขุน และเขาได้แต่หวังว่าท่านประธานจะไม่ซักใช้เขาต่อ ทว่าดูเหมือนคำขอของฮวีกอนจะไม่เป็นผล

“ทำไม่ถึงไม่ได้”

ประธานขุนถามออกมาอย่างไม่พอใจ

“...”

ฮวีกอนปิดปากเงียบ เขาไม่อยากจะบอกเหตุผลออกไปเลย เขาไม่อยากจะเปิดเผยอดีตของตัวเองให้ประธานขุนรับรู้

“แกไม่ได้จะแก้ตัวน้ำขุนๆ ว่าแกมีผู้หญิงกับความรักรักจะออกๆ อยู่แล้วหรือไงไหม”

“ไม่ใช่อย่างนั้นเลยครับ”

“แล้วทำไมแกไม่ชอบเขา นี่ถึงผลประโยชน์ที่เราจะได้หลังจากแต่งงานเข้าไว้สิ ฉันรู้ว่าคนอย่างแกคงไม่ถึงขั้นจะปฏิเสธด้วยเหตุผลง่ายๆ แค่ว่าแกไม่ชอบแค่นั้นหรือ”

สายตาของประธานขุนที่เรามองฮวีกอนช่างเย็นชาเหลือเกิน

“ถ้าแต่งงานซะใก้กันเสียแ่ๆ เข้าบ้านมาแล้วต้องมีปัญหา สู้ไม่แต่งงานดีกว่าไหมครับ”

“ตำแหน่งลูกสะใภ้ันะไม่สำคัญหรือว่าจะเป็นใคร สำคัญแค่ว่าบ้านเขาจะช่วยแกได้หรือเปล่าต่างหากล่ะ”

สำหรับประธานขุนแล้วนิสัยของลูกสะใภ้ไม่ใช่เรื่องสำคัญ ไว้ตอนชียองจะเลือกคู่ครอง เขาค่อยไปช่วยดูก็ได้ เพราะคนที่จะมาเป็นลูกสะใภ้ของเขามีเพียงคนเดียวเท่านั้น นั่นคือภรรยาของชียอง ส่วนฮวีกอนจะได้แต่งงานกับใครนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ ตราบใดที่เขาไม่ได้พาผู้หญิงคนนั้นเข้ามาในบ้าน

“พูดมาตรงๆ เกอะครับ ที่ถูกคือบ้านเขาจะช่วยชียองได้หรือเปล่าต่างหากล่ะ”

ฮวีกอนนั่งอย่างเรียบร้อยก็จริง แต่ตอนนี้นิ้วเท้าเขากำลังจิกเกร็งอยู่กับพื้น เขาพยายามทำเป็นนิ่งเฉยเหมือนไม่เป็นไร แต่ภายในใจกลับรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรม มีคำมากมายที่เขาอยากจะตอบกลับไป แต่ก็ได้แต่เสียบไว้ เขาเคยคิดจะยึดใครสักคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเอาไว้แล้วขอเธอแต่งงาน เพราะอย่างไรเสียเขาก็ไม่มีสิทธิ์เลือกอยู่แล้ว แต่เขาก็ไม่ชอบทำอย่างนั้นพอๆ กับที่ไม่ชอบคิมแฮฮี

“ถ้าผมจำเป็นต้องแต่งงานเพราะธุรกิจก็ช่วยดูครอบครัวอื่น เกอะครับ”

“นี่แกคิดว่าแกมีสิทธิ์เลือกหรือไง”

สีหน้าของประธานขุนที่มองตรงไปยังฮวีกอนมีแต่แววเย้ยหยัน สาดซัดคำดูถูกว่าเขาล้มกำพืด ทั้งที่ตนคือคนที่ป้อนข้าวป้อนน้ำชุบเลี้ยงเขามาจนโต

ฮวีกอนอ่านสายตาจงบเลียดจงบังที่มีให้เห็นของประธานขุนออก และในบางครั้งเขาก็เกลียดตัวเองเช่นกันที่มองออกว่า คนอื่นคิดกับตนอย่างไร ทั้งยังรู้สึกอ่อนไหวไปกับมัน เขาเบนสายตาจากประธานขุนที่นั่งอยู่บนโซฟาใหญ่ไปยังด้านหน้าแทน

“เพราะเรื่องอะพาร์ตเมนต์ที่กำลังจะสร้างใหม่หรือเปล่าครับ”

ช่วงนี้ประธานขุนกำลังมองหาที่ดินแห่งหนึ่งในต่างจังหวัดเพื่อใช้ในการก่อสร้าง ทำให้เขาอดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่าบางทีเจ้าของที่ดิน

ผืนนั้นน่าจะเป็นคนในครอบครัวของแฮรี่

ประธานยูนิรูสึกเหมือนถูกจี้ใจดำเมื่อได้ฟังคำถามตรงๆ ของ ฮิวีคอน ท่านประธานขมวดคิ้วมุกก่อนปรับสีหน้าท่าทางแล้วเปิดปาก พูดอีกครั้ง

“ฉันบอกก็ได้ เพราะอีกไม่นานยังไงก็ต้องรู้อยู่ดี ครอบครัวของประธานคิมดูเผินๆ อาจจะเหมือนเป็นแค่หุ้นส่วนของธนาคารไม่กี่แห่ง แต่จริงๆ แล้วถ้าจะบอกว่าที่ดินเกินกว่าครึ่งของเกาหลีใต้ผุดมาจากครอบครัวนี้ก็ไม่ใช่เรื่องโกหก เพราะครอบครัวคิมถือกรรมสิทธิ์ครอบครองที่ดินทั้งหมดของประเทศ และมีข้อมูลที่ยังไม่มีการเปิดเผยออกมานั้นก็คือ แผนการสร้างรถไฟใต้ดินบนที่ดินที่เรากำลังมองไว้ ฉันต้องสร้างอะพาร์ตเมนต์ใหม่บริเวณรอบสถานี และคนที่เป็นเจ้าของที่ดินก็คือครอบครัวนั้นยังไงล่ะ”

ฮิวีคอนรู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออกเมื่อสิ่งที่เขาคิดตันตรงกับความเป็นจริง เขาไม่อาจปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้ได้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เมื่อประธานยูนิได้ตัดสินใจเรื่องอะไรแล้ว เขาจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามที่ต้องการ เพราะฉะนั้นฮิวีคอนก็พอจะมองออกแล้วล่ะว่าการแต่งงานครั้งนี้จะจบลงอย่างไร

“ที่ผมต้องแต่งงานก็เพราะจะซื้อที่ดินนี้ใช่ไหมครับ”

“เวลาดูที่ ใครเขาดูไว้แค่ที่สองที่กันล่ะ ที่ให้แต่งงานกันไว้ก่อนก็เพราะผลประโยชน์ต่อกันในวันข้างหน้าต่างหาก เราสามารถซื้อที่ดินได้ในราคาที่ถูกกว่าท้องตลาด ส่วนฝั่งนั้นก็ยังไม่พยายามมาสืบทอดรับช่วงต่อเรื่องที่ดิน ก็เลยพลอยตกที่นั่งลำบากต้องรีบแต่งงานไง”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“ผู้ก่อตั้งธนาคารคนก่อนท่านดูเป็นคนแปลกๆ เพราะท่านจากไปทั้งที่ยังไม่ยอมเปิดเผยโฉนดที่ดินที่กว้างที่สุด ถึงจะจัดการเรื่องพินัยกรรมสืบทอดมรดกเสร็จหมดแล้วก็ตาม ครอบครัวนั้นเลยอยาก

ให้ลูกสาวแต่งงานเพื่อที่จะได้สิทธิ์ในมรดกนั้น เพราะเรื่องนี้เลยเหมือนว่าฝั่งนั้นก็ดูจะรีบร้อนเรื่องแต่งงานอยู่เหมือนกัน”

คำตอบของประธานขุนช่วยคลายความสงสัยของฮวีกอนลงจนหมด เขาเองก็น่าจะรู้ตั้งแต่ที่คิมแฮฮีปรากฏตัวมาในรอบหลายปีแล้ว สุดท้ายก็ไม่พ้นเรื่องเงิน เป็นครอบครัวที่กลายเป็นพาร์ตเนอร์ทางธุรกิจที่สมบูรณ์แบบให้กันและกัน และแน่นอนว่าเขาไม่มีทางมองคิมแฮฮีเป็นคู่สมรสที่ดีได้แน่

“ลองไปเจอกันก่อนสักสามครั้งก็แล้วกัน คบกันไปเรื่อยๆ ดีเยือกก็ผูกพันกันไปเองนั่นแหละ หรือถ้าแกไม่อยากจะแต่งงานจริงๆ ก็หมั้นไว้ก่อนก็ได้”

หมั้นหรือ ฮวีกอนรู้สึกมีความหวังขึ้นมาเมื่อได้ยินคำว่าหมั้น

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าผมสามารถถอนหมั้นได้ ถ้าการเจรจาค้าขายประสบความสำเร็จใช่ไหมครับ”

“ถ้าแกต้องการแบบนี้ ฉันก็จะลองคุยกับทางนั้นดู”

ประธานขุนคิดว่าหากเขาขอมถอนออกมาสักก้าวก็คงไม่เป็นไร จึงเป็นฝ่ายพูดออกมาเอง

“ขอบคุณครับ”

แน่นอนว่าประธานขุนคือนักธุรกิจ เขาไม่มีทางทำให้การแต่งงานต้องล้มเด็ดขาด ไม่ว่าจะทางไหนก็ตาม และหากเขากดดันฮวีกอนมากไปกว่านี้ ก็ไม่รู้ว่าฮวีกอนจะเปลี่ยนไปอย่างไร จึงต้องขอมถอนออกมาแล้วยื่นข้อเสนอให้หมั้นแทน

ฮวีกอนที่กำลังพยายามหาช่องทางขอตัวออกไปก่อน เมื่อเห็นวาระที่เขาจะต้องแต่งงานกับแฮฮีน่าจะจบลง และรู้สึกยินดีอย่างประหลาดที่ประธานขุนจะหาข้อแก้ตัวให้เขา

“ถ้าไม่มีอะไรจะพูดกับผมแล้ว ผมขอตัวก่อนนะครับ”

“อืม ไปเถอะ”

ฮิวอี้กอนค่อยๆ ลุกขึ้นเงียบบๆ เขาก้มหัวลงอย่างมีมารยาท แม้จะรู้ว่าตนคงไม่ได้รับคำบอกกล่าวกลับมากี่ตาม เขาไม่ยอมให้มีอะไรผิดพลาดอีก

ฮิวอี้กอนเดินออกจากประตูทางเข้าไปยังโรงจอดรถโดยไม่ได้พูดอะไรอีก

“สามครั้งนั่นเธอ...”

แม้เขาจะไม่อาจเอาตัวเองออกมาได้อย่างเต็มที่ แต่อย่างน้อยแค่เขาได้มีความหวังเรื่องการหมั้นขึ้นมาก็พอใจแล้ว ในเมื่อเลี้ยงไม่ได้ การหมั้นก็คงดีกว่าแต่งงาน และเมื่อหมั้นแล้วก็ค่อยสมรสกันที่หลังก็ได้

แค่คิดว่าต้องไปเจอเซฮียีกรอบเขาก็คงพอแล้ว แต่อีกใจหนึ่งก็เกิดนึกสนุกขึ้นมา เมื่อคิดได้ว่าเขาจะทำให้เธอมองเขาด้วยสายตาดั่งคำถามว่า เขาต่วนตัดสินเธอทำไมเหมือนคราวที่แล้วได้อีกครั้ง

ความรู้สึกที่เขาไม่เคยรู้จักมาก่อนไหลวนเวียนอยู่ในหัวใจไปพร้อมกับคำคืนที่ยาวนาน